

عنوان مقاله:

اثربخشی مواجهه درمانی روایتی بر بهبود علائم پس آسیبی و واکنش پذیری بین فردی در بیماران مبتلا به سرطان

محل انتشار:

فصلنامه آرشیو توانبخشی، دوره 20، شماره 3 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

Sajjad Basharpour - Department of Psychology, Faculty of Educational Science and Psychology, University of Mohaghegh Ardabil, Ardabil, Iran

Sholeh Amani - Department of Psychology, Faculty of Educational Science and Psychology, University of Mohaghegh Ardabil, Ardabil, Iran

Mohammad Narimani - Department of Psychology, Faculty of Educational Science and Psychology, University of Mohaghegh Ardabil, Ardabil, Iran

خلاصه مقاله:

اهداف: سرطان مشکلی جهانی و در ایران نیز سومین علت مرگ و میر است. پیشرفت های اخیر در درمان این بیماری باعث افزایش طول عمر این بیماران شده و اهمیت توجه به سازگاری روان شناختی با بیماری را افزایش داده است. از آنجا که این بیماری، تهدیدی برای زندگی فرد است، ابتلا به آن می تواند باعث ایجاد علائم پس آسیبی شود و واکنش پذیری روان شناختی فرد را تشدید کند. این پژوهش با هدف بررسی اثربخشی مواجهه درمانی روایتی بر کاهش علائم پس آسیبی و واکنش پذیری بین فردی در بیماران مبتلا به سرطان انجام گرفت. روش بررسی: این مطالعه یک پژوهش آزمایشی با طرح پیش آزمون پس آزمون و گروه کنترل بود. جامعه آماری مطالعه حاضر را تمام بیماران زن سرطانی با اختلال استرس پس از سانحه، تشکیل دادند که در فاصله زمانی اول تیر تا اواسط شهریور سال ۱۳۹۵ در بخش خون و انکولوژی بیمارستان مطهری فولادشهر اصفهان بستری شده و درمان های تکمیلی و نگهدارنده شیمی درمانی و رادیولوژی را آغاز کرده بودند. برای انتخاب آزمودنی ها، لیست تمامی بیماران با تشخیص سرطان در اختیار قرار گرفت و بعد از مراجعه به آن ها در محل بخش و تبیین اهداف پژوهش، مقیاس اختلال استرس پس از سانحه می سی پی و واکنش پذیری بین فردی روی کل ۶۳ بیمار بستری در بخش اجرا و بعد از جمع آوری داده ها، ۳۰ نفر از بین این افراد که نمره برش بیشتر از ۶۵ در مقیاس اختلال استرس پس از سانحه می سی پی دریافت کرده بودند و تشخیص بدخیم داشتند، انتخاب شدند. در مرحله بعد مصاحبه بالینی ساختاریافته برای تشخیص علائم اختلال استرس پس از سانحه بر اساس معیارهای DSM-5 روی آن ها اجرا شد و بعد از تایید تشخیص، اعضای نمونه به دو گروه آزمایش و کنترل (هرکدام ۱۵ نفر) تقسیم شدند. سپس، مواجهه درمانی روایتی به مدت شش جلسه ۹۰ دقیقه ای به صورت هفته ای یک بار در طول ۲ ماه روی گروه آزمایش اجرا شد، ولی گروه کنترل هیچ مداخله ای دریافت نکردند. داده های جمع آوری شده با استفاده از آزمون تحلیل کوواریانس چند متغیری (مانکوا) و با نسخه ۱۸ نرم افزار SPSS تجزیه و تحلیل شدند. یافته ها: نتایج نشان داد بعد از کنترل اثرات پیش آزمون، تفاوت معناداری بین میانگین نمرات پس آزمون دو گروه در نمره کلی مقیاس اختلال استرس پس از سانحه و مولفه های خاطرات رخنه کننده، ارتباط بین فردی، ناتوانی در کنترل عاطفه و فقدان و افسردگی و دو مولفه واکنش پذیری بین فردی یعنی همدلی و آشفتگی شخصی وجود دارد ($P < 0/05$) که نشان می دهد مواجهه درمانی روایتی بر کاهش علائم اختلال استرس پس از سانحه و بهبود همدلی و آشفتگی شخصی بیماران سرطانی تاثیر داشته است. اما طبق نتایج به دست آمده در خرده مقیاس های خیال پردازی، داشتن دید وسیع و نمره کلی واکنش پذیری به استرس، تفاوت معنی داری بین دو گروه یافت نشد. نتیجه گیری: نتایج این مطالعه نشان می دهد مواجهه درمانی روایتی از آنجا که مداخله مبتنی بر بیان و بازگویی جزئیات رویداد آسیب زا در محیط امن درمانی است، می تواند برنامه درمانی مناسبی برای کاهش علائم پس آسیبی در بیماران مبتلا به سرطان باشد. اما این روش درمان ...

کلمات کلیدی:

,Narrative Exposure Therapy (NET), Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD), Post-traumatic, Reactivity, Cancer

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1849373>

